

IN MEMORIAM

Eigenzinnige Bianca paste op Vlieland

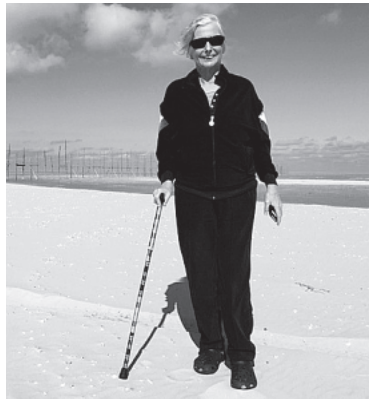
Handhaver en toezicht-
houder in een kleine
gemeenschap is niet een
gemakkelijke taak. Bianca Ver-
heij deed het de laatste vijftien
jaar van haar leven op Vlieland.
Elk plannetje voor een schuur of
vakantiehuis ging langs de
vrouw die haarfijn wist wat de
mogelijkheden waren. Recht-
doorzee was ze en zo paste ze de
regels toe. Dat moet op een
eiland waar iedereen verstand
van ruimtelijke ordening lijkt te
hebben. Vrienden maakte ze er
niet mee.

Haar leven begon in Gronin-
gen waar ze ter wereld kwam
met een handicap aan haar voet.
Zij en haar familie moesten
ermee leren leven dat ze slecht
liep. Hoewel ze gesloten was, wil
vriend Klaas Dantuma wel kwijt
dat de handicap een grote rol
speelde in de verwijdering die al
gauw optrad tussen haar en haar
moeder. Als kind werd ze er op
school mee geplaagd.

Ze groeide op in Havelte en
bijna volwassen vertrok ze naar
een kibboets in Israël. Hier
woonde ze bij een gastgezin. Dit
beschouwde ze op den duur als
het hare, de kinderen Arik en
Evelien zag ze als haar broer en
zus. Bij hen vond ze de veilig-
heid en geborgenheid. Hier
besloot ze koosjer te leven.
Zaterdag rustdag, spijswetten
nageleefd.

In de kibboets werkte ze in de
keuken en ze leerde voor kok.
Weer terug in Nederland liet ze
die professie varen (ze bleef
heerlijke taarten bakken die ze
tot groot genoeg van velen op
haar werk uitdeelde) en studeerde
ze om ambtenaar ruimtelijke
ordening te worden. Dit beroep
oefende ze op een aantal plek-
ken uit. Ze verhuisde veel totdat
ze, op aanraden van haar baas in
Doetinchem, op haar 47ste op
Vlieland solliciteerde. Als een
onafhankelijke, vakkundige en
sterke vrouw zou ze hier haar
mannelijke staan.

Dantuma merkte vanaf de
eerste ontmoeting een grote
behoefte bij Verheij de gebrui-
ken en geschiedenis van het
echte Vlieland tot op de bodem
te leren kennen. Haar liefde
voor de natuur was groot: een
ritje over het strand met Klaas
liet de onvermijdelijke moeilij-

Bianca Verheij 1954-2016

heden op het werk wegglijden.
Een duosprong met een para-
chute deed dat ook voor haar.

Het gestage vervangen van de
klassieke Vlielandse vakantie-
huizen door de in haar ogen veel
te futuristische nieuwbouw
vond ze vreselijk. Mensen met
grootse plannen voor zulke
huizen stuitte op het gemeen-
tehuis dan ook op de haast on-
verzettelijke ambtenaar r.o..
Soms leidde dit tot juridische
conflicten, maar zij had haar
zaken goed voor elkaar en hield
stand, zegt Tom van Mourik die
als wethouder van Vlieland
indertijd nauw met haar samen-
werkte. „Ze zocht ook naar mo-
gelijkheden als iets op het eerste
gezicht onmogelijk leek.”

Bij haar huis creëerde ze een
prachtige tuin die twaalf maan-
den per jaar interessant is en
altijd vogels trekt. Een prestatie
op de schrale Vlielandse grond.
Voelde ze meer vertrouwen en
oprechtheid in de natuur dan in
mensen? „Dat heeft een kern
van waarheid”, aldus vriend
Tjerk Dijkstra.

Opgemerkt wordt hoezeer ze
erop was gebrand de regie van
haar leven in eigen hand te
houden. Foto's en bestanden
wiste ze van haar computer toen
haar sterven nabij was. Niemand
had daar iets mee te maken.
Hoewel ze zeer aangenaam
verrast en verblijd was door de
vele steunbetuigingen van Vlie-
landers toen de melanoomkan-
ker haar toch fataal zou worden,
wilde ze geen speeches bij haar
uitvaart of borrels om te toosten
op haar leven. Verheij ligt vol-
gens joodse traditie met haar
hoofd naar het oosten in haar
geliefde Vlielandse grond.
MARSCHA VAN DER VLIES